

Premi de Cartes d'Amor. XXII edició

Calafell 2015

El jurat del XXII Premi de Cartes d'Amor va estar constituït pels següents membres: Serafina Badenas, Carolina Rion, Lluís Tetas i Lola Escoda.

Va actuar de secretària Magda Juncosa. El veredicte del premi va realitzar-se el 23 d'abril de 2015.

Editat amb la col·laboració de:

© dels textos: els autors
© Ajuntament de Calafell

Edició digital: juny de 2015

Edita: Ajuntament de Calafell. Regidoria de Cultura
Av. de la Generalitat, 1 - 43820 Calafell
cultura@calafell.org - www.calafell.cat

CARTA GUANYADORA
CATEGORIA SÈNIOR

AL MEU SOLDAT

Marta Finazzi Martínez

Al meu soldat,

T'escric una altra carta tenyida de por perquè, cada cop que em poso davant del paper, ho faig amb la incertesa de saber si mai arribaràs a llegir totes aquestes lletres que he aconseguit aplegar amb tant d'esforç. He dibuixat els meus somnis en aquestes cartes i ho he fet amb la traça d'una modista, com si el llapis fos l'agulla dels meus pensaments i el paper, el fil conductor de la nostra història. Em vas agafar la mà per primer cop un dia d'hivern, te'n recordes? Començaven a caure flocs de neu que ens esquitxaven la cara i guardo aquell instant en la memòria com si fos una fotografia, un retall de la nostra felicitat. Com tots els que tenim a sobre la taula del treballador i que les senyores vénen a triar per fer-se'n vestits. Però aquest només és meu.

Saps què? M'he començat a fer un vestit blau de piquets per quan vingui l'estiu i se'n vagi aquesta fred maleïda que ens fa viure amagats enmig de tanta guerra... Però, de debò que els colors ens tornaran la felicitat? Aprofitaré les nits per cosir, ja que fa molt de temps que he deixat de dormir i, potser, entre puntada i puntada, podré somiar desperta i fer veure que tot continua igual, que res no ha canviat i que aviat ens casarem. De dia, em toca anar al taller a cosir estrelles als uniformes dels soldats. És curiós, oi? Em passo les hores tocant les estrelles mentre que tu les deus veure totes dormint al ras. I cada cop que n'acabo de cosir una, penso que és per a tu, encara que sigui mentida, perquè les mentides m'ajuden a viure. No sóc una dona de guerra, però m'ha tocat ser la dona d'un soldat i ho assumeixo perquè a casa m'han ensenyat a ser valenta. El meu pare es va morir quan jo era petita, però ell sempre deia que la vida és actitud. És una de les poques coses que en recordo perquè quan es va morir jo tenia vuit anys. Era un home de lleis que no hauria acceptat aquesta guerra ni cap altra, però que l'hauria combatut amb la mateixa fermesa que tu, Jaume. Per això t'estimo, perquè ets l'home que volies ser i te'n vas anar amb la fe als ulls. Envejo les meves germanes perquè totes dues els tenen de color blau. Em perdo en els de la Maria i els de la Carme m'atrapen i, en canvi, et vas enamorar de mi, l'única germana que els té marrons. La meva mare diu que això són ximpleries. Ella també té la mirada blava, però la seva és trista, d'una vida massa viscuda. Potser per això em diu que els meus ulls són especials perquè no li recorden el blau de la seva pena.

Som una família de dones, però tu ets l'únic soldat que esperem. El cor em batega desbocat cada cop que truquen al timbre de casa o que arriba el carter amb el correu. Torna aviat, Jaume, perquè ja no sé quant de temps podré continuar cosint estrelles per a altres soldats. Però, sobretot, torna, perquè ets el far que em fa llum cada nit quan tot s'apaga. I quan el silenci em fa mal, ets la veu que em parla i que m'envia l'aire que em falta per respirar.

No et rendeixis, que aviat tot s'acabarà. Mentrestant, vaig guardant tots els retalls de roba que puc i que ningú no trobarà a faltar al taller. I quan tornis, apedaçarem junts aquesta vida que ens han estripat.

T'estimo,

Margarida

CARTA GUANYADORA
CATEGORIA JÚNIOR

ESQUITX DE RECORDS

Maria Nogales Pons

I allà hi és. El teu puro a mitges. Només tu sabies com fumar-lo de la millor manera. T'asseies al jardí, al costat del llimoner, el teu lloc preferit. Allà, amb les teves ulleres ben posades, el teu puro i un xupito. No et calia res més.

Quan tornava a casa i et veia regant el jardí, sempre em preguntaves com m'havia anat el dia. Ho trobo a faltar.

També trobo a faltar quan anava a l'escola i quedàvem que em passaries a recollir amb la teva supermoto o amb el cotxe acompanyat de la música del Sabina i sempre eres allà, just al davant de la porta, esperant-me.

Recordo quan em gastaves aquelles bromes i jo me les creia totes. Inclús ara, sento que ets a prop meu.

Surto al jardí, i ric mirant el llimoner, recordant quan el vas podar tant que el vas deixar sense fulles... També quan la iaia et preguntava com li havia sortit el menjar i sempre li deies que li faltava "un punt". Tu, en secret, m'explicaves que li deies això perquè així sempre li sortiria igual de bo o millor.

No oblido aquell dia on no hi havia manera que ningú sabés ensenyar-me a dividir i ens vam asseure al sofà i vas explicar-m'ho fins que ho vaig entendre. Si tenia molta pressa per acabar alguna cosa, sempre em deies: "tranquil·la, tot se farà...". Efectivament, tenies raó.

Trobo a faltar la teva olor, les teves bromes, el teu somriure. Trobo a faltar el mig puro que deixaves a l'entrada de casa quan venies a regar el jardí. Et trobo a faltar!

T'estimo, avi.

CARTES FINALISTES

QUERIDO JOSE
Irene Vidal Garcia

Querido Jose,

No quería. Era complicado desprenderme de ti, de tu recuerdo, de tus miradas. Muchos, muchos años, tal vez demasiados, intentando de alguna manera mantener un edificio quizás con cimientos demasiado caros. Demasiado sobre valorados. Yo no quería, es cierto, pero cuanto más lo pienso más acertado lo encuentro, porque en el fondo, hace tiempo que cuando llego a casa por las noches el vacío me prende por la cintura y el silencio me susurra al oído que apenas existe mucha diferencia entre la muerte y esta vida que estoy llevando ahora contigo. Cuando lo pienso, porque pensar es un acto racional que como dice mi psicólogo: “consiste en coger una balanza y poner a un lado todo lo bueno y al otro todo lo malo; valorar hacia donde decanta para en ese preciso momento tomar *la decisión*. La decisión racional. La decisión meditada, tranquila, sin excitación, con serenidad, aceptación y calma”, mi balanza se parte. ¿Pero no ves José que esto no puede ser? Ahora estoy tumbada en la cama, amarrada a la desesperación de tener que perderte. Todas las terapias se van por el retrete porque mis emociones no comprenden ni alcanzan a discernir el motivo de tu ausencia. Te me has ido, te me has marchado, poco a poco, frente mis propias narices. Cada día un pedacito hasta que no me queda más nada para dejar ir. Sólo el recuerdo. Ese montón de vida acumulado en nuestros catorce años juntos ¿se dice rápido no? Es sólo un número ¿en qué lado de la balanza irá? ¡Me importa un bledo! Tengo miedo. Aunque el cambio sea bueno. Aunque todo el mundo me diga ahora que no me merecías, que tu no estabas bien ¿por qué ahora? ¿por qué no me lo dijeron antes? Nada me consuela. Llevo ya dos meses poniendo ‘me gusta’ en el Facebook a todas las frases desesperadas de auto ayuda que van publicando: “*He aprendido muchas cosas... pero sobre todo he aprendido a amarme a mi misma*”, “*Nunca te rindas... A veces la última llave es la que abre la puerta*”, “*aunque me decepcione una y mil veces... sigo pensando que en el mundo hay gente buena*”, “*Señor, no permitas que me quede donde estoy. Ayúdame a llegar a donde tú esperas que llegue*”.... Así hasta el infinito con miles, millones, billones de frases como éstas que me ayudan a hacer el tiempo más llevadero, mientras imagino a miles, millones, billones de mujeres y algún que otro hombre detrás de sus pantallas haciendo el mismo click en el mismo instante en que yo lo hago en una especie de comunión de sufrimiento global sin precedentes. Sufrimos. Sí, todos sufrimos. Y en realidad estos clicks sólo me ayudan a pasar más dignamente el letargo de estos días negros más espesos y fríos desde que te has marchado. Finalmente hoy he aparcado el ordenador y me he atrevido a coger papel y bolígrafo para escribirte. Me tiemblan las manos. ¿Sabes? Ahora estoy. Pero el ahora es un instante. Este preciso momento que ya no es, que ya se marcha. Sin embargo te quise ayer, ¡malditos tiempos verbales! Escribo *quise* y me ahogo. Me miro al espejo, me escucho hablar, miro mis gestos, mis sonrisas, mis lágrimas, mis tristezas, las estrías que erosionaron mi vientre mientras nuestras hijas crecían en él y todo eso José... todo eso es la parte de ti que hay en mí y no puede volatilizarse a

partir de aquel día. Ni nunca. ¿O acaso olvidamos las ausencias de las personas que han sido importantes en nuestras vidas? Pero no te hablo de olvidar, te hablo de amar y eso hoy ya me cuesta. Y el amor José, no lo cuidamos como merecía. No lo mimamos como era necesario. Y es cierto que no nos ayudó el entorno, pero José, sólo era materia lo que perdimos. El amor, afortunadamente nos pertenecía. Era lo único que aquellas sabandijas no nos podían embargar. Ese fuego que era el centro de nuestra casa tú lo dejaste convertirse en cenizas, humear para finalmente tirarle encima un balde agua fría. Nos helamos todos José. El frío duele. Fue esa maldita tristeza la que te embriago José, y la que fue llenando poco a poco nuestra casa de otras pequeñas compañeras oscuras y negras. Se fueron apagando las luces de nuestras ventanas, se fue callando la música de sábado por la mañana, se fue marchitando el jardín de nuestro adosado y el agua de nuestra piscina se volvía verde y llena de sapos por esa falta de amor y cuidado que le diste a la vida ¿Cómo fue que dejaste de quererte, convirtiendo nuestra existencia, ¡la de los cuatro José! en la ausencia total de ese sentido único que da sentido a los días, que es el amor? Yo lo hubiera entendido. Hubiese pasado contigo la vergüenza de aquel momento con orgullo y la cabeza bien alta gritando a los cuatro vientos que ese hombre era un trabajador de los pies a la cabeza, que nunca nos faltó nada. Nos hubieran desahuciado de nuestra casa arrancándonos del suelo a rastras, como cuando de niños jugábamos al ‘arranca cebollas’ y tú me cogías fuerte aprovechando para besarme la mejilla mientras nos dejábamos ir al mismo tiempo.

¿Qué hiciste tú? Lo que quedaba de ti. Huir como un delincuente, sintiéndote responsable de algo de lo que no lo eras. ¿Realmente pensaste que cuatro ladrillos podrían sustituir a ese esposo del alma, a ese padre abnegado, a tus caricias al despertarme, a nuestros paseos en familia por los caminos del pueblo, a tu mirada diciéndome el día en que nos casamos en un tono burlón: “hasta que la muerte nos separe”?

¡Te odio! Por dejarme sola. Por tirarte el día del desahucio por la ventana y robarnos el amor.

T'ENYOR
Núria Freixa Domènech

Platja de la Mora, 6 de febrer de 2015

Estimat,

Ahir en Gil no va passar de llarg davant de casa, com fa sovint, amb la seva bici blava; ahir es va aturar.

Es fa gran, en Gil, es belluga pesarós, gastat pels anys, com el cuir de la motxilla que carrega a les espatlles, grial que atresora el millor present, la teva carta:

“...Em perdria pels camins del desviure si no fóra el record salat dels teus llavis. La nit que m’acompanya s’enganxa sangonera, enterbolint els somnis, si la llum del teu mirar no desfà les tenebres. Després, tant de temps després, una paraula teva, un cop més, em roba l’ànima. Ja no em queda res.”

He esbotzat, palplantada, sense alè, el sobre. Ara m’assec al replà i xarrupo de nou, goludament, cada mot que enfiles, punta de coixí per uns llençols que no estrenarem.

T’enyor!

Enyor l’arada dels teus dits trenant camins de molsa. Volcans desfets en laves de certeses, els teus ulls. Doll de desitjos els teus llavis, abeurador insaciable.

Les teves passes, enyor.

Visc tan sols en aquestes paraules, i ells, els que m’envolten, els que diuen que m’estimen, me’n volen apartar. Diuen que sóc jo mateixa qui envio, de nou, les teves antigues missives per romandre en l’engany. Que això em fa mal, que haig d’encarar la realitat, reeixir-diuen- perquè ja no hi ets...perquè ets mort.

Jo sé, en canvi, que tu em parles des de la fosca perquè pugui albirar un feix de llum, almenys, i jo et parlo des de l’escalf d’aquesta tarda i les que han de granar, fins jaure junts.

Els, què hi saben!

Teva, sempre,

Iris

PD: En Gil no tardarà gaire en fer-te companyia, crec.

AMOR DE ALTOS VUELOS

Juan Carlos Pérez López

Amor mío: creí morir cuando vi cómo recogían tus restos al pie del campanario de la iglesia. Padecí entonces todo el dolor que tú debiste sufrir al verme tirada entre las encinas de la dehesa. Estoy segura de que entonces, al creermte muerta, te invadió tanta angustia y tristeza como yo padezco ahora. No soportaste verme sin sentido y ensangrentada por culpa de aquel maldito disparo. Vaya que sí: maldito disparo; absolutamente maldito, pues para nosotras significó el principio del fin.

Muchos se acercaron a socorrerme. El que efectuó el disparo, echándose las manos a la cabeza, gritaba que había sido “un error”; desde luego cara de susto sí que tenía el hombre, pero supongo que no por el hecho del disparo en sí sino por las consecuencias que pudieran derivarse para él por su negligencia.

A pesar de que siempre recogimos simpatías allá por donde nos establecimos, también es verdad que hubo algunos indeseables que nos miraron con malos ojos y que nunca entendieron nuestra relación ni se preocuparon por entenderla, quizá porque sentían envidia de ella. Y es que eso de vivir con la misma pareja durante toda la vida ya apenas se estila. Igual que el que consideremos la fidelidad como algo sagrado es calificado como cosa de locos, de románticos trasnochados. Porque amar como nosotras nos amamos, hoy en día es considerado por propios y extraños como cosa de tiempos ya lejanos; cosa propia de una especie en extinción.

Ahora son pocas las parejas que viven su relación como una común existencia sin límite y hasta sus últimas consecuencias. Empero tú y yo hemos estado sin separarnos casi toda la vida. Hiciese frío o calor; hubiese más o menos alimento... Siempre juntas, compartiendo lo bueno y lo malo, siempre echándonos a dormir cuerpo con cuerpo para proveernos calor, y despertándonos juntas para así fortalecer nuestra unión.

¿Verdad que fuimos felices viajando por el Mundo? Vaya que sí; en todo momento buscando un lugar cálido para levantar un hogar en el que criar con seguridad a nuestros retoños, nosotras siempre orgullosas de verlos crecer aunque sabiendo que la tristeza nos embargaría cuando levantaran el vuelo y abandonasen el nido.

Pero qué cosas tiene la vida: ahora que al fin habíamos encontrado un lugar cálido, un paraje en el que pasar los que nos quedase de vida, donde reposar nuestra vejez y asistir al discurrir del tiempo... ahora que por fin habíamos instalado nuestro hogar definitivo sobre una atalaya inmejorable para contemplar los más bellos paisajes... ahora tenemos que vivir esta tragedia.

La angustia te cegó, no dejándote ver que aquel disparo solo me causó un rasguño aparatoso, muy sangriento, pero rasguño al fin y al cabo. Cuando recobré la consciencia, me ayudaron a levantar el vuelo. Solo alcancé a ver que tú ya volabas por encima de la línea del horizonte. Temí lo peor, y mis temores dieron paso a una trágica realidad: no querías vivir un solo segundo atormentado por la imagen de mi blanco plumaje ensangrentado. Alcanzaste el nido, quizá para aspirar por última vez el aroma del hogar en el que tan felices estábamos siendo. Luego te dejaste caer desde el campanario, creído de que yo había sido abatida fatalmente por el disparo.

Batí mis alas tratando de alcanzarte, pero mis fuerzas estaban muy mermadas. Llegué tarde. Ahora estoy sola y echándote de menos en nuestro nido, acurrucada en el lugar que a ti te gustaba ocupar. Escribo esta carta en una nube de las muchas entre las que tú y yo jugueteábamos cuando éramos jóvenes. Espero con impaciencia mi fin, porque ya sólo me queda morir de inanición, que alimento con la enorme tristeza que me causa tu falta. Ya solo sueño con vivir cuanto antes la alegría de reencontrarme contigo de nuevo.

Siempre fuimos y seremos una pareja indestructible de cigüeñas que estuvo unida hasta el fin de sus existencias, y que volverá a estarlo por toda una eternidad por un amor de altos vuelos.

Hasta muy pronto.

EL SEU MARIT VA MORIR ALS MEUS BRAÇOS

Laura Jacas Díaz

Benvolguda senyora Mercè,

Asseguï's a la sala amb algú de confiança i agafi-li fort de la mà, faci que els nens surtin a jugar al carrer, i cregui en aquesta carta. Li seré breu, l'hi prometo, i vull que sàpiga que em dol molt d'escriure el que ara llegirà. El seu marit va morir als meus braços. M'han dit que encara el busca pels hospitals, que creu que l'enganyen i que segueix viu, però que no s'atreveix a tornar per possibles represàlies, que tot i que hagin passat anys de la desfeta a l'Ebre, continua arrossegant els ànims pels carrers moribunds en va i sospirant «Ricard, Ricard...», que res l'anima... Ho lamento amb tot el meu cor, però en Ricard va morir als meus braços.

Sóc en Joan, fill d'una família humil d'un poble de pescadors. Quan tenia disset anys, la guerra ja havia matat a molts, de tots colors, i molts germans s'havien deixat de parlar. Tot i que la derrota era imminent perquè, com deia el meu pare, ja la teníem perduda quan va començar l'enrenou, em van cridar a files. Les germanes i la mare, més que ningú, van plorar molt la meva partida, creien que no tornaria a casa i que no sabien com s'ho ferien a partir d'ara endavant. Jo, aleshores, com molts dels de la meva lleva, ens sentíem valents, la República ens necessitava i, tot que no teníem el cos d'un home, pensàvem com lleons.

Vaig conèixer en Ricard, una calorosa tarda de juliol, i el primer que em va dir era que ens havíem tornat bojós enviant-nos al front, que això volia dir que la situació no pintava gens bé. No el vaig entendre. En Ricard, entre moltes de les seves aptituds, era un bon poeta. Ens llegia les cartes d'amor que li escrivia i cada nit ens parlava de vostè, de com es van conèixer a l'envelat, de com es va plantar davant del seu pare i li va demanar la mà de la seva filla petita, dels nens...

Mercè, el seu marit, és la persona més notable que he conegut. Va morir als meus braços per protegir-me. Si el pols em deixa, que serà difícil, l'hi explicaré. A la batalla, vaig ferir un feixista i just quan la ràbia començava a prémer el gallet per rematar-lo i venjar la mort dels meus companys i la misèria que patia el meu poble, en Ricard em va aturar. "No et rebaixis, Joan. No siguis com ells." En Ricard no va matar a ningú a la guerra, Mercè. En va ferir molts, de nacionals, els deixava estabornits a terra, però mai es va voler fer responsable de la vida de ningú. Però la seva bona fe li va jugar una mala passada i quan ens giràvem, en Ricard va sentir com el soldat, amb les seves últimes forces, empunyava l'arma i disparava.

Va ser culpa meva, Mercè. El seu marit va morir per la meva covardia, pels aires de vés a saber què que dúiem tots. Cregui'm, Mercè, i perdoni'm per haver trigat anys en confessar-li el que va passar, pensava que li havien donat alguna explicació. Va morir sense patir, l'hi juro. Va dir el seu nom, el d'en Narcís i el de la Marina i va tancar els ulls. No dubti de l'amor que sentia en Ricard per vostè. L'estimava a totes hores i resava per vosaltres, sobretot pels nens: «que mai hagin de conèixer la guerra com l'estem coneixent nosaltres».

La guerra, aquesta fastigosa guerra, que ens ha desfet a tots, que ens ha fet morir de gana i de fred, ens ha animalitzat a tots. Mercè, en Ricard,

mentre érem al Front, ens parlava de l'absurditat de les guerres, que no hi ha res més esfereïdor i trist que veure una filla, una germana, una mare, una àvia, mirant a l'horitzó i esperant veure l'ombra de l'home que va deixar a casa els seus somnis per marxar a la guerra i cantar un himne que podia anar en contra dels seus ideals. I ens deia, als de la meva quinta, que aquell no era el nostre lloc, que nosaltres teníem edat de fer festes amb les noies de la plaça, que ens hi havíem de casar i tenir fills... Que la guerra era pels vells, pels qui ja havien vist les dents de llet dels petits.

En Ricard va morir als meus braços, senyora Mercè, i no hi ha dia que no pensi en ell ni en el seu gest. Era un home d'admirable i descansarà en pau per haver perdonat tantes vides. Si no em vol respondre ho entendre perfectament, però a la meva dona i a mi ens faria molt feliços rebre-la a casa. Vingui una tarda, amb els seus fills, si ho vol, al nostre petit Ricard li agradarà la seva companyia.

CARTA A L'ÀVIA

David Dot

Tan sols l'aparent objectivitat que atorga el pas del temps m'ha permès considerar la decisió de canviar la freqüència dels àpats dominicals com el punt d'inflexió que assenyala l'inici del final de la concòrdia al si de la família. T'ho exposo ara, quan tot està dat i beneït, en aquesta carta, tal com havia fet tantes vegades a l'estiu, des del Port de Puigventós, amb cordialitat i afecte, convençut que d'alguna manera o altra m'agrairàs que et posi al corrent del que succeeix en aquest món que vas deixar ara farà vint anys i alhora sabràs jutjar-me amb benevolència.

Massa coses? Anem a pams. No et censuro ni et culpo de les desavinences que no van trigar gaire a manifestar-se entre nosaltres. Comprenc que preparar un dinar per a tantes persones, cada quinze dies, era una feinada; però no entenc que a ningú li passés pel magí que era convenient cercar una alternativa a la rutina que ens agermanava des de feia anys.

Tot allò covàvem? No vull entrar ara a debatre una qüestió tan arbitrària com determinar si va ser primer l'ou o la gallina. Sigui com sigui va passar i tu mateixa en vas ser testimoni. La separació de mons pares no la vas arribar a veure, però suposo que era bastant previsible. De la mort de mon germà tampoc en saps res. L'avi va traspasar onze anys més tard que tu. I, com et pots imaginar, la casa va passar a mans de l'Agnès i el Jeroni. Llavors ja feia anys que mon pare vivia amb una altra dona.

Vaig trobar la casa del carrer del Pla transfigurada. Jo la recordava de quan tu te'n feies càrrec i tot plegat em va semblar brut, desordenat. No hi he tornat més.

M'agradaria que coneguessis la Montse. Fa amb mi el que vol, però em sembla que és bona persona. Tant de bo haguéssim hagut de fer lloc a taula, els diumenges, per encabir-l'hi. Una imatge així em reconforta fins i tot ara.

Amb el Pere, la Martina i la Júlia hi vaig perdre el contacte. Per mi són uns autèntics desconeguts i les vegades que me'ls he trobat pel carrer m'observen amb desconfiança. Ja ho veus, tan ben avinguts que semblàvem i ara tot just ens saludem. Tots tres s'han casat, han tingut fills. Jo no. La mort de mon germà va ser un cop molt dur. Va ser culpa de tots i de ningú. No sé com dir-ho, però m'atreveixo a afirmar que si els àpats dominicals haguessin continuat no hagués passat.

El teu nét gran, que, malgrat tot, et troba a faltar i encara t'estima.

Jofre

ESTIMAT AMOR
Irene Vidal Garcia

Estimat amor,

Avui la nit m'embolcalla altre cop com aquells dies en què només llevar-me escoltava per la finestra el crec de les pedres del camí en ser trepitjades per les rodes del teu cotxe. Era el meu despertador. Mai m'he llevat amb tanta puntualitat i amb tanta felicitat, eren anys de plenitud de l'inici d'una adolescència ja bastant madura. Probablement el meu cos era de nena desgarbada i poca cosa, amb poc pit i gairebé transparent, etèria com tu solies dir-me, però la meva ment i el meu cor bategaven amb una immensitat i profunditats insospitades i en tu descobrí aquella part que em faltava per poder tancar el cercle de la perfecció a mode platònic: El nostre amor de les paraules, el nostre amor dialèctic. Llevar-me era pura felicitat, vestir-me un tràmit per arribar corrents a l'institut i asseure'm a l'última fila de la classe per escoltar les teves dissertacions magistrals i anar fent meva la teva ànima a poc a poc, amb cada gest, amb cada paraula, amb cada entonació. Te'm feies un heroi grec vingut de la ciutat per rescatar-me de tanta calma, de tanta quietud, de tanta boira com hi havia al meu poble. Com ha plogut, amor meu, des d'aquells dies en què ens perdérem pels camps florits d'ametllers carregats de llibres de poesia, de Rilkes, Baudelaires, Antigones, Salinas, Platons, per asseure'ns en qualsevol bancal on la primavera brotava de tants colors que gairebé no hi havia espai per aquella tonalitat nova que tu i jo estàvem creant. El color de dos ànimes que se saben presoneres d'un ineludible destí junts al qual no saben encara quina forma donaran, però que serà, serà per damunt de qualsevol imposició, prohibició o amoralitat: una realitat. Florirem, junts florirem d'una manera necessària i captivadora sense necessitat d'abraçar-nos, de besar-nos o despullar-nos amb premura. Amb una passió ascendent fins i tot celibàtica. Només la teva veu, només els teus ulls, només els teus pensaments, robar-te els pensaments per fer-los meus, construir noves teories, construir noves poesies, nous contes, noves possibilitats. Fer la nostra revolució personal. Comprendre que tenia entre les meves mans l'amor en estat fràgil i pur. Potser en aquells moments només m'hi vaig abocar a gaudir-lo sense seny ni calma, però quan aquestes oportunitats es presenten en la vida hi ha una mena d'intuïció que et crida, aboca-t'hi! Record perfectament aquella tarda a Sant Salvador, prop de la font d'aigua fresca de deu, estirats enmig de la pinassa, quan les punxes encara no punxaven, en què vares donar-me un regal perfectament embolicat al bell mig de les Garrigues on tot era humit des que el nostre amor hi floria. En obrir la capsa hi havia una polsera d'or, amb el meu nom. Amb el meu nom gravat en or, tal devia ser la meva cara de decepció que l'endemà vas apressar-te a comprar-me una ploma que em féu saltar d'alegria per tota l'esplanada. Entre les roselles que pintaven els camps jo n'era una més embogida, ballant al compàs del vent. La ploma amb què avui t'escric aquesta carta mentre recordo les teves paraules doloroses i demolidores: "un amor tan bonic, només pot ser fruit d'una flor d'hivern. Brotarà i es marcirà amb la mateixa força". Avui ho comprenc, avui ho entenc perfectament, vint anys després, amor. Però jo tenia divuit anys i tu uns quants més. La nostra flor d'hivern seria brutalment maltractada mentre any rere any jo hi duia a l'estómac

la certesa assassina que l'acabaria morint. Aquesta basarda va fer que el meu intent d'homicidi quotidià acabés devastant l'amor construït sostingut amb una forta embestida durant catorze anys. Tenia tanta por de perdre't, tanta por que em faltessis, tu, la meva vida, el meu eix vertebrador, el meu pare, la meva mare, les meves filles, la meva família, el meu món: Tu. Aquell després del qual només he trobat simulacres d'amor amb diferent forma, amb diferent cara, amb diferent veu, però que em retornen a tu com una mare retorna eternament al record del primer plor del seu fill.

T'estimo, malgrat que només ens creuem cada quinze dies per intercanviar-nos els fills i ens esquivem les mirades per no retrobar la nostra flor d'hivern. T'estimo perquè ambdós sabem que no hem de creuar els nostres ulls per no veure-hi la gran veritat que ens sosté en peu tot i que els nostres cossos no es toquin i la nostra pell no cridi delerosa de passió.

T'estimo, malgrat que la distància existeixi, t'estimo malgrat que allò quotidià desballestés les nostres vides dia a dia. T'estimo malgrat les circumstàncies. Car en tu descobrí l'essència de l'amor i el sentit de qualsevol pensament apassionat que brolla de l'ànima, des del més profund. T'estimo cada nit en apagar el llum i fer un petó de dolça nit a les nostres filles per tu.

Sempre teva,

A MI AYER

Juan Lorenzo Collado

A mi ayer:

Déjame que te llame así. Me hubiera gustado mucho más llamarte amor y decirte que me gusta que me acaricies o que pasees conmigo cada tarde; que me acompañes a hacer la compra y me cojas de la mano mientras me hablas de lo que haces cada día o dejamos pasar el tiempo sentados en cualquier rincón de un parque.

Ahora no voy a ponerme histérica o a decir que no te he querido porque bien sabemos los dos que no ha sido así. Yo te he querido mucho más que a nadie pero no puedo pensar lo mismo de ti, más bien todo lo contrario, si no, cómo es posible que hayas hecho de mi vida un camino de desesperación y de miedo; de tantas horas de soledad y a tu regreso a casa el corazón me daba un vuelco sin saber por dónde empezarías a golpearme con tus palabras que muchas veces me han hecho más daño que los golpes físicos. Ni tan siquiera he podido descansar cada noche a tu lado, asustada por cada movimiento que hacía en la cama porque el resultado era siempre terrible si llegaba a despertarte.

Hubiéramos podido ser muy felices porque yo lo he puesto todo de mi parte o, cuando menos, he procurado hacerlo, pero tú, desde el primer momento decidiste que yo era algo así como tu esclava, un cero a la izquierda útil tan sólo para servirte, zurcir tu ropa, limpiar la casa y tumbarme debajo de ti en esas noches en que no habías conseguido una compañía mejor, y todo eso sin poder decir una sola palabra para evitar que, además, me dieras las bofetadas que satisficieran tu ansia de violencia. Eso fue al comienzo de nuestra vida en común, después vinieron los puñetazos, cuando te apetecía, por cualquier cosa que hubiera acontecido en el día y que te hubiera disgustado o sin tan siquiera necesitar una excusa. Cómo olvidar las veces que has apagado un cigarrillo en mis manos o en el pecho, como aquella noche en que dijiste que roncaba y no te dejaba dormir; o cuando me arrastrabas del pelo por la casa como si fuese un estropajo más que una persona. Porque tengo que decirte que yo soy una persona, una mujer, pero una persona como tú. Ya ves, ni tan siquiera he pensado que hayas dejado de serlo.

Lo que no entiendo es cómo has conseguido engañar a todo el mundo, que tras tu sonrisa y esa especie de persona bonachona se esconda alguien tan malvado, tan lleno de ira y de vicios ¿Quién ha intentado darte el amor que yo he procurado? ¿Quién, cuando te ha visto hundido por una preocupación, se ha acercado y te ha acariciado el cabello y te ha susurrado una palabra de cariño que inmediatamente has despreciado? Supongo que no habrá sido una de esas mujeres a las que pagas con ese dinero que nos falta para llegar a fin de mes, de lo que me culpas cuando apenas puedo comprar ropa para vestirme mientras tú debes ir impecable a trabajar y tener suficiente para tabaco y emborracharte.

He intentado darte todo aquello de lo que dispongo, mi amor, y tú lo has pisoteado una y otra vez para llenarme de angustia. Has conseguido hacer de mí algo impensable, viviendo con el miedo a la incomunicación y con mucho más miedo a que estuvieras en casa porque cada instante a tu lado ha sido un momento de terror, intentado hacerme de aire para pasar inadvertida, callar, no

moverme, mirar la televisión o escuchar la radio sin decir una sola palabra, no hacer demasiado ruido en la cocina o planchando porque todo es una excusa para que te acerques y me infrinjas algún castigo.

Hasta en el viaje de novios, con la excusa de que no te encontrabas bien, me hacías ir a las excursiones programadas en el viaje para poder marcharte con aquellas prostitutas orientales que tanto te fascinaban. ¿Creías de verdad que no me daba cuenta? Pero quise quedarme a tú lado esperando que cambiaras porque te quería.

Luego vinieron los golpes y las amenazas y me fuiste metiendo en un mundo de miedo del que no he sabido salir, mucho menos después de morir mis padres, cuando me quedé sola contigo. ¡Vaya suerte que tuve con conocerte! Pero así es la vida y es la que me ha tocado vivir. Ya sé que siempre habrá quien diga que podía haberme marchado, pero en unas ocasiones por intentar buscar la convivencia que tanto deseaba y después porque no sabía a dónde ir por mi falta de familia y recursos han logrado convertirme en este espectro de persona amargada que es lo que soy y que tantas veces ha pensado en saltar por la ventana o tomarse un tubo completo de pastillas para escapar de esta vida miserable.

Me marchó, no te voy a esperar porque el resultado de quedarme para hablar contigo es previsible y no quiero morir. Estoy convencida de que merezco un poco de felicidad y quiero conseguirlo en algún lugar al final de esas calles que me alejarán de ti.

He esperado muchas veces que me cogieras de la mano y la acariciaras, que te hubieras sentado a mi lado en el sofá para mirar la televisión, sin decir nada. Si en alguna ocasión me hubieras dado tan sólo un poquito de cariño te hubiera seguido al fin del mundo.

Ahora has conseguido que ya no te quiera, no sé cuándo me di cuenta de eso pero debe de haber sido hace mucho tiempo.

Tengo la boca seca y me tiembla el pulso incapaz de trazar correctamente las palabras de despedida mientras la sangre me late en las sienes. Las horas giran imparables a mi lado llenas de pánico, como si fueras a aparecer ahora mismo en casa y pudieras encontrar la maleta preparada con mi ropa.

Necesito un poco de aire fresco, dejar de ser un animal asustado y casi no recuerdo quién fui antes de conocerte. El reloj golpea con frialdad la hora en punto y sé que ya dispongo de poco tiempo para que no me encuentres en casa a tu regreso.

Adiós, ya no queda nada que nos pueda mantener unidos. Entre nosotros sólo hay una relación de miedo donde tú eres el verdugo de la cámara de los horrores en que has convertido la ilusión de un hogar y mi existencia. Ahí afuera hay un mundo en el que espero poder encontrar un poco de felicidad.

CARTA D'AMOR INCOMPRES

Lluís Pradas Amat

Descoratjadora, enlluernadora, desconeguda amiga meva:

Tu, que t'asseus dempeus sobre les rocalles dels meus neguits més ufanosos, esmicolant tot allò que es resisteix a ser degradat pel martell del temps, assaborint l'amargor que flueix d'un indret bord i decebedor... Tu, que t'apropes per fugir a corre-cuita pels ancestrals senderis que els versos han triat, amb les magistrals formes que l'amor ha ideat, i renegues mentre reses a altres deïtats, de l'amor i de la meva religiositat... A tu, criatura vel-leïtosa, et voldria demanar el rebuig aquell que suposa sortir i deixar ben fermada l'obertura per on un dia vas poder entrar, desestabilitzant tota aquella filigrana harmoniosa que se sostenia sobre els pilars d'un temple erigit en honor a la deessa raó.

Implorar-ho potser no serveixi d'expiatòria disciplina, però em mantindrà alerta, en tot cas, dels inútils turments que m'acaronen dia i nit, esllavissant tota classe de pensaments arrelats i excomunicant tota mena de pretensiosa prodigalitat.

Que els teus llavis se segellin amb el lacri del silenci no donarà a la meva vida altra forma que l'agonia eterna, mentre que els teus pensaments distrets nedaran infames en altres aigües, altrament, per mi mai solcades.

Que els meus sentits es facin ressò doncs dels deslluïments que la meva ànima en tu provoca, dibuixant així un paratge fosc i deslluït al qual jo, algun dia, pugui ser per fi exiliat.

Allà, a l'ombra de l'alzina que guareix els druides del seu propi misticisme, vull jo anar a combregar amb el bisbe de les vanitats perdudes, per arribar a ser el més petit dels éssers que poblen aquell grandios espai, on, secundats per la matèria que tot ho eleva, el més minúscul acaba essent el més grandios i el més gran resulta ser el més insignificant. Allà, potser, la teva bellesa es tornarà efímera conseqüència dels teus pobres actes, i la meva irrisòria petitesa tal vegada inundi de destil·lades aigües fresques i transparents els teus immensos pantans dessecats.

Vulgui l'avinentesa que aquesta missiva serveixi també per dignificar aquest petit i pobre tros de paper, ja que en ell han estat mudades les paraules que habiten un torbat i sofert cervell, massa petit per contenir efectivament tots els sentiments que en el cor es van forjant. Vulgui també aquest foc, que serveix per donar vida i forma a tanta majestuositat, que no acabi desbocant-se i consumint-ho tot sense cap mena de mirament, desmereixent així tot el que fins ara he patit en honor a la teva idealització.

Finalment, vull afegir només que, si un dia decidís abraonar-me en el sediciós mar que tot ho fulmina i del qual mai més no es torna, no et sentissis pas responsable de tan immiscible i mai consagrada unió, ja que és ben sabut que la mel no casa amb la sal, ni la bellesa amb la lletjor.

En la terra que trepitges, que sigui la teva empremta la que serveixi per sublimar i enaltir la meva devoció un cop desnonat del món dels vius. Allà baix, de segur que encara podré percebre quelcom al tu caminar per sobre la meva pròpia irrealitat, en algun mal lloc enterrada; alguna energia, sens dubte, que farà retronar la terra i les pedres en inconnexa extrapolació, permetent que

sobrevisqui, tanmateix, un sentiment viu en un cos que es va podrint amb el pas inexorable del temps.

Demano a l'existència que pugui i vulgui idear un complot que serveixi per condemnar-nos a tots dos en el mateix avern, des del qual restaré esperant il·lusionat, i que em permeti fondre'm amb tu en una abraçada eterna, enmig de la qual puguem veure el naixement i la mort dels planetes i de les galàxies, dels universos i de les matèries, i així no donaré per perduts aquests anys que sobre aquest món, voluble i capritxós, tan desencaminades han estat les meves passes.

Serveixin aquestes breus línies per enaltir la teva esfereïdora existència.

Amb tot el meu amor,

**ARA
Jac**

Estimat papa,

Ara que te n'has anat, l'hivern s'ha fet més llarg. Els dies són més tristos, les hores més llargues i l'espera inútil de tornar-te a trobar en qualsevol racó fa que em sigui difícil a vegades respirar.

Encara ara, em sorprenc amb l'acte inútil d'agafar el telèfon i trucar-te per a dir-te qualsevol cosa, consultar-te algun dubte i no és fins que ja el tinc entre les mans que me'n adono que no contestaràs, que la trucada esdevé estèril i em quedo mirant la teva foto de contacte, la que et vaig fer aquell dia sortint de l'hospital mentre dinàvem al restaurant del davant i portaves la camisa amb ratlles blaves, estaves tan guapo!! Ningú hauria endevinat que et quedava tan poc temps, que la maleïda malaltia anava corrent més de pressa que mai, que volia acaparar-te tot i que a la fi se sortiria amb la seva.

Els últims dies, entre nosaltres, es va establir un pacte de silenci, però sense voler parlar, els teus ulls ho deien tot.

Vas llençar la tovallola una tarda a l'hora del passeig, vas dir que estaves cansat i que volies tornar al llit... Ningú volia parlar del maleït desenllaç al qual estaves abocat qual sentència irrevocable, no hi havia cap altra opció, aquesta vegada ni el lluitar, ni les nostres forces eren una opció vàlida.

Ja fa dies que els ametllers han florit, sembla que aquest any ho han fet abans de temps. Fins i tot els rosers que vas plantar han donat les seves millors flors en l'adéu silenciós que has tingut.

AMANTS DE TEROL

Roser Tomàs

Terol, 23 d'abril de 2015

Estimada Isabel:

Quan ens vam conèixer, tots dos brillàvem amb llum pròpia i amb la intensitat que dóna la joventut. Tot i que jo veia la vida a la meua manera i tu, a la teua, ningú no va voler canviar l'altre.

Vam intuir que dos éssers complementaris brillarien més junts que per separat i anunciàrem la nostra unió. Després vingueren els nens, la nostra millor obra en comú, però que ens obligà a reequilibrar la relació. No faltaren en aquesta època altres éssers masculins i femenins que ens enlluernaren i amenaçaren amb eclipsar el nostre ideal d'exclusivitat. Vàrem aconseguir continuar veient la vida cadascú a la seva manera, malgrat que la rutina i d'altres foteses de la vida quotidiana generaren discussions de tons mats, perquè, després de les topades (segons els experts una parella ben avinguda s'ha de discutir almenys sets cops al dia), cercàvem alguna opció sinèrgica i harmoniosa que ens permetia continuar pensant que, plegats, cadascú espurnejaria millor.

Malgrat que pel camí aparegueren esculls, decepcions, malalties, morts d'éssers estimats, fracassos laborals, metes materials no aconseguides..., van anar passant els anys i tots dos continuàrem amb llum pròpia, encara que no fos amb la intensitat que proporciona la joventut.

En el moment que la decadència va començar a enfosquir el nostre univers (no pesen els anys sinó els danys), van venir els néts i amb ells la il·lusió de veure créixer la vida i l'esperança de comprovar que ens transcendeix.

Saps que no sóc home massa de dir floretes ni de confegir frases boniques, però, després d'aquest succint resum de la nostra vida en comú, crec que he d'atrevir-me a expressar en paraules el que guardo al fons del meu cor:

“Estimar-te m'ha fet lliure perquè m'ha permès volar, també, amb les ales dels teus somnis.”

Rep, en un dia com avui, tot l'amor d'aquest terolenc a qui la medicina ha posat data de caducitat.

Juan Diego

EL POEMA DOLENT

Bruna Generoso Miralpeix

Hola,

Vull dir-te el que segueix, vull ser sincera. I ho faré parlant d'un poema dolent, d'un pastís, de mi mateixa. Tu m'entendràs, perquè sempre m'entens. Així començà tot:

La recepta del pastís especificava pas per pas la quantitat determinada de sucre que s'hi havia d'afegir, però el poema dolent es va entestar a posar-n'hi més del compte. N'hi va posar tant que qualsevol agosarat que s'atrevis a tastar-lo, un cop fred després de treure'l del forn, segur que agafaria un bon empatx d'excessiva dolçor i potser, fins i tot, un mal de cap considerable. El pastís es convertiria probablement en el berenar més ensucrat del món, una barreja de xocolata, melmelada, crema de caramel i crema catalana farcida de mil i un dimonis de repeticions com "t'estimo" i "ets la més bonica", i també amb unes quantes frases com "per tu ho faria tot" o "aniria on tu em demanessis". Seria el pastís més estúpid del món, el pastís més enamoradament idiota. Seria com un viatge a l'adolescència madura dels trenta anys o, millor dit, a la immaduresa dels trenta que van venint, a poc a poc i sense cap pressa. De totes maneres, s'ha de reconèixer que, mentre es cou, el pastís fa força bona olor. El resultat és una incògnita.

El poema dolent va néixer sense sentit. Era una barreja de versos superficials, de paraules enrevessades, d'excés de metàfores. Buscava la veritat absurda de l'amor, sense saber que l'amor no és cap veritat en si mateix. De fet, algú sabia definir-lo, l'amor? I quina relació té amb la poesia? Una vegada, a classe, a la universitat, ens van proposar de definir la poesia... Bécquer ja ho deia: "¿Qué es poesía?". Ell, però, manifestava una clara conclusió: "Poesía... eres tú", referint-se a la seva estimada d'ulls blaus. S'hi pot estar d'acord o bé es pot pensar que Gustavo Adolfo Bécquer era encara més ensucrat que el maleït pastís. En la mateixa línia, i per acabar de relacionar amor i poesia, un dia em van preguntar, en una entrevista a la ràdio del meu poble, si per escriure versos es necessita pensar en un "tu" aliè, és a dir, si cal estar enamorat, estimar algú, pensar en algú altre per escriure poesia. Jo vaig contestar amb un rotund NO. Per escriure poesia el que convé és pensar endins d'un mateix i, si s'està enamorat, doncs millor, ja que llavors poden sorgir els poemes més bonics del món sobre l'amor, sobre les relacions humanes, sobre el sexe, sobre les mil i una emocions que pot transmetre el motor del món, aquest sentiment tan profund i tan irrepètible com és l'amor. Ara, el "tu", l'"amic e amat", no és ni molt menys imprescindible per escriure. Malament aniríem si els poetes depenguéssim dels altres per poder o no poder fer un vers.

Estar enamorat no és sinònim de ser poeta. Ni ser poeta és sinònim d'estar enamorat. Quina bajaranada! L'amor podria definir-se com passejar per la muntanya, trobar la neu, deixar que el sol d'hivern t'acaroni la pell. L'amor

podria ser trobar-te a tu, guapíssim, en una cambra buida, cantar-te a cau d'orella, sentir la primavera que comença. L'amor podria ser un poema dolent carregat de nostàlgia, les paraules tallades d'un agost xafogós, la platja amagada, la nuesa de la cala, el sexe, l'orgasme i el crit del temps que ens recorda que ens diem d'una determinada manera, que som qui som i ens coneixem una mica més cada dia, que ens recorda que la vida passa, però res no ha estat en va, i tenim aquella joia al cor de retrobar-nos, aquella pau de saber que hi ets, que tard o d'hora ens mereixíem estimar i ser estimats, portar la barca al port, escoltar les havaneres i beure rom cremat una nit d'estiu i tots aquests petons que et faig i que et faré. Perquè les nostres pells es barregen i aleshores tot sembla feliç com l'instant de veure't, d'abraçar-te. I ja hi som! D'això se'n diu un text ensucrat. I el pastís ja està a punt de menjar. El poema dolent se'n riu una mica de tot plegat i després me'l torno a llegir, el poema, i penso que potser tampoc no ho és tant, de dolent. Perquè, de fet, l'amor és l'amor, simplement, i ho serà sempre, i el pastís porta més sucre del que marca la recepta, cert, però també és veritat que les normes, de vegades, són per saltar-se-les. I Bécquer potser tampoc estava tan equivocacat d' enamorar-se d'aquella manera boja, d'idealitzar l'estimada, igual que Ausiàs March va idealitzar el "llir entre cards" o Cervantes la Dulcinea, en boca de Don Quijote. Jo també l'idealitzo, l'amor, però ja no com una adolescent, perquè enamorar-se cap als trenta ja no és enamorar-se com una bleada, però tampoc no se n'allunya tant. En definitiva, em sembla que al final sí que tastaré el pastís.

LES TRISTESSES SÓN SOBRERES

Salvador Vergés Cubí

Helena,

Cada vespre et vull escriure, però alguna cosa m'atura. Quan marxes, també s'enfosqueixen les muntanyes i tinc por de no tornar-les a veure. Les miro fixament fins que la nit se les empassa.

Tinc por. Tinc molta por, no vull marxar. Vull esperar-me fins que es faci de dia, vull esperar-me fins que pugui tornar-te a veure.

Quan la quietud de la nit ho buida tot, enyoro el teu somriure. El somriure que em regales cada matí, és la meva medecina, mai no agrairé prou la sort d'haver-te conegut. Em dius pel nom, m'agafes la mà i m'adono que només tu em mires a dins dels ulls. Les teves paraules no afalaguen ni les dius només per trencar el silenci, amb tu sento tot allò que vull sentir, has après que les tristesses són sobreres.

T'escric immers en el teu record encara que jo no hagi nascut per tu, però d'això no me'n sento culpable. L'amor també és l'atzar. M'ha tocat viure al teu costat i bé podria ser que mai no ens haguéssim conegut. Quan vaig arribar a aquest teu país, que ara també és el meu, només volia entendre les vostres paraules i poder-me expressar com ho feia a casa meva. La dissort va ser molt gran, però estudiant i amb molt d'esforç vaig aprendre la vostra llengua. Aquells primers dies només sentia sons diferents i ara, fins i tot, les paraules que expressen els sentiments les entenc només mirant als ulls.

No tinc cap altra companyia que la meva solitud. He caminat pel desert, m'he esgotat arrancant els peus de dins la sorra fina, he creuat el mar i he dormit sota les estrelles. Fins i tot m'ha canviat el firmament, ja no veig la Creu del Sud, ara busco la Polar, el Carro o les Cabrelles. Aquí tot és diferent. Menys l'amor, que em desperta els mateixos sentiments. Escric sovint cartes a la mare, les envio a una mestra que viu a dos camps de casa, ella les hi llegeix. La mare em va ensenyar que les mentides ens esquincen l'ànima, però tot i així jo li explico allò que vol sentir. Quan li escric, li dic que tinc salut, com si fos una veritat. Li dic que m'agrada molt la feina, ella no entendria que mai no n'he tingut. Li parlo dels amics, de casa i de totes les coses que només són una il·lusió, ho faig perquè vull que sigui feliç.

Quan li explico els meus sentiments i li parlo de tu, li escric sense por. Sé que res no m'esquinçarà les entranyes, perquè li puc dir allò que sento sense haver-li de mentir. Li dic que tens els cabells daurats, la mirada dolça com els nens que troben llet xuclant el pit i que tens la pell fina com la filla del missioner.

M'agrada quan t'asseus a l'espona del llit i em dius paraules boniques, d'aquelles que jo vull sentir. Les teves paraules em treuen el pes feixuc de les hores eternes i, si no són sentides, tampoc ho vull saber. L'amor és il·lusió i tu

m'has allargat la vida. Quan m'agafes la mà i se'ns barregen aquestes pells nostres damunt dels llençols blancs, tan clares i tan fosques, miro el contrast i alguna cosa em diu que l'amor no té color.

Helena, et deixaré aquesta carta damunt la tauleta. Hi he escrit el nom ben gran perquè les teves companyes de la nit la guardin fins a l'hora del teu torn. T'hauria volgut parlar, però quan et miro als ulls em tremola la veu. Encara que em brollin les paraules, el cor se m'esquerda. Potser seran les darreres hores, però mentre t'escric sento la meva por com una calma plaent.

No ploris per mi, me'n vaig content. M'he fet vell abans que els anys m'arribin. El meu cor no mor d'amor, ans al contrari, l'amor li ha donat vida. Només se'n va de cansament i de fatiga. M'he esperat cada nit i avui després del llustre de la tarda, els ulls se'm tanquen amb la teva imatge al pensament. Se m'escola la vida, i malgrat aquesta espera egoista, qui podria haver set el meu donant ha tingut un dia més de sort.

Avui tampoc no m'ha arribat el cor.

Amidou Cissé

QUAN VAIG CONÈIXER L'AMOR

Ferran Molina Imbernon

Estimada:

A l'alçada de la platja dels Canyons vas aparèixer. Com podia haver-hi algú tan bell? Em vas mirar i et vaig tornar la mirada. Em vas saludar i et vaig correspondre. Em vas preguntar on podies trobar aigua i et vaig dir que t'acompanyaria a una deu. Et vaig demanar d'on eres i em vas dir que de lluny. Vaig calcular que devies tenir al voltant dels vint-i-cinc anys i jo quasi bé els doblava. "I tu d'on ets?", em vas dir. I jo et vaig contestar que de ciutat. A aquestes hores tots dos sabíem que ens atrèiem i que acabaríem estimant-nos però ara... ara l'atracció física era imparabile com la marea quan puja. A la platja, en un racó discret ens vam entregar l'un a l'altre, amb fúria, amb desesperació, te'n recordes? Els dies següents ens continuàrem veient a la platja, a casa, al bosc i ens vam començar a conèixer.

M'agradava, ja saps, el teu cos esvelt, els teus cabells castanys, llargs i arrissats, els teus ulls verds i plàcids; la teva boca sensual, dibuixada amb llapis vermell; la teva pell suau i de color terra fosca; la teva olor fresca; els teus mugrons punxeguts i sensibles; la dolçor del teu cos en recórrer-lo amb els dits i els llavis; les teves natges arrodonides i el teu sexe esplendorós. I m'agradava la pau que inspiraves i les teves paraules musicals i tèbies que transmetien el teu enamorament, el teu abandó quan els nostres cossos es fonien en un de sol, esperant que aquests intensos moments no s'acabessin mai.

El meu cos ja no era jove ni bell però els meus ulls alegres i la satisfacció que es dibuixava en la meva boca ho compensaven. I, sobretot, aquesta sensació de levitar, que érem sols al món, que estàvem per sobre d'ell i que aquesta lleugeresa duraria sempre.

Recordo quan em deies que no digués bajanades: que els meus ulls blaus i expressius, els meus cabells rossos una mica emblanquinats i amb ones de marejol; el meu somriure encisador; el meu nas recte i les meves orelles petites dibuixaven un cap grec de bellesa atractiva; que el meu cos mantenia la musculatura atlètica; i que el meu pit vellut i el melic que s'enfonsava en l'abisme del meu ventre demanaven carícies a crits; que els meus braços sensibles que tan bé sabien abraçar s'obrien a unes mans de dits llargs i ossots disposats a perllongar el plaer de l'epidermis; i que el meu sexe desitjable enmig d'unes llargues cames componien un conjunt harmoniós. Però que era sobretot la meva alegria de viure, el meu voler llibre tot el que la vida em presentava, el que em feia més estimat. Que jo t'arrossegava com una ventada i que amb mi havies après a gaudir de tots els plaers de la vida. Que era generós, atent, suau com un gat d'angora i que sabia trobar el ritme cadenciós de l'amor i allargar-lo fins a l'èxtasi.

Però les Nornes controlen els fils del passat, del present i del futur de la nostra vida, uns fils que els humans no podem trencar, canviar o filar al nostre gust. Condicionats per l'herència genètica i la personalitat i pressionats per les normes socials, ens veiem obligats a tornar al lloc que el destí ens ha assignat. Des del principi em vas deixar clar que no volies cap lligam, que de la mateixa manera que havies arribat, marxaries. I vas desaparèixer. Jo per la meua banda amb un passat ple de fracassos vaig tornar a la immensa solitud

d'abans. Però durant una llarga etapa vaig sentir-me estimat i vaig estimar com mai ho havia fet abans. Va ser aquell temps en què vaig conèixer l'amor.

Ara, siguis on siguis, t'ho demano: llegeix aquesta carta, recorda els bells moments, emociona't de nou i torna amb mi.

EL LLINDAR DELS TEUS LLAVIS

Marta Juan Gonzalez

Jo buscava la inspiració per escriure't.

I de sobte la inspiració em va trobar a mi, allà a l'andana del metro de Paral·lel esperant que el comboi arribés a l'estació.

Anava cercant paraules d'amor sota els plecs del meu cervell per escriure't una carta, quan de sobte em vaig adonar que m'equivocava de lloc, i que no era al meu cervell sinó al meu cor, on estaven guardats tots aquells sentiments tan meravellosos i tan íntims.

Ennuegada per tota aquella energia creativa que es movia al compàs dels batecs del meu cor, vaig començar a xiuxiuejar paraules que s'amuntegaven al meu cap fent-me sentir la necessitat d'omplir fulls i fulls amb totes elles. Perquè no se m'oblidés cap mot ni cap frase feta de tot allò que sento, de les coses que et vull explicar i de tot allò que he viscut amb tu. I de sobte vaig aterrar a la realitat i em vaig adonar que ja no estàs aquí, que ja no estàs amb mi.

No em podré acostumar mai a la teva absència, ni al silenci que envaeix cada racó del meu món d'ençà que vas marxar.

Tu que em vas fer créixer com a persona, omplint cada racó de la meva vida amb la teva tendresa i les teves contínues atencions, un dia vas convertir la meva existència en soledat i buidor amb la teva partida.

Encara a les nits de foscor i soledat, entre somnis i penombres, busco el llindar dels teus llavis que acaronaven els meus amb cada petó plens de tendresa i complicitat, i no el trobo.

Enyoro aquell sentiment que se m'escapava del cor i em pujava als llavis que només desitjaven dir el teu nom i apropar-se als teus per a besar-te.

Aquella inhòspita tremolor que em començava a les entranyes i se m'estenia com un verí per tot el cos, envaint cada racó de la meva pell per fer-me teva i només teva.

Jo que vivia enamorada del teu somriure, de la llum de la teva mirada d'ulls de color del mar, que t'estimava sense condicions ni reserves, sense encerts i sense errors, era feliç, molt feliç.

Nosaltres que lluny d'ofegar-nos en el dolor d'experiències passades havíem sigut capaços de refer-nos i continuar amb el nostre projecte conjunt. Compartim viatge, camí i destí. Havíem trobat la nostra pròpia evolució a la grandesa del nostre amor, d'aquell amor que va néixer de la casualitat, de les coincidències de la vida, de la sort que un no cerca però troba perquè se la mereix.

Nosaltres que alimentàvem el nostre amor, un amor d'edat tardana, un amor lluny de la joventut o de l'adolescència, amb les experiències compartides i les lliçons que vàrem aprendre plegats passats els 40. Un amor entre dues ànimes bessones, inevitable i incontrolable.

I jo avui, en el buit de la meva soledat, et demano perdó. Perdó per no haver-te escoltat quan em vas dir adéu, perdó per no voler entendre que havies de marxar.

En l'abisme de la meva existència només puc dir-te que si la vida ens fa esperar, jo t'esperaré.

Que si el destí ens fa estar allunyats, jo m'aproparé a tu mentre somies.

Que si el temps juga en la nostra contra i corre de pressa fent passar els dies que no han de tornar, jo l'aturaré per tenir l'oportunitat d'estimar-te encara que sigui el darrer dia de la meva existència en aquest món.

Seràs, sí o sí per sempre més, la meva espera i el meu merescut premi, en aquesta vida o al més enllà perquè ni el destí ni la mort podran mai fer que deixi d'estimar-te.

T'ESTIMO, ANNA COLUT!
Jordi Boladeras Sancho

“Recordo que quan es posà en marxa la Fundació Bernat Metge, cap a 1925, ningú no l'usava, i si de cas, ho dèiem a tall de mot francès o estranger, però que Carles Riba i Joan Petit aviat ho usaren ben sovint, amb adaptació correcta; i com que era necessari, tots els imitàrem.”

Joan Coromines, *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, volum I, pàgina 293
Anna Colut
C. de Joan Coromines, s/n
08969 Santa Sil·lepsi del Llobregat

Estimada Anna,

Aquesta carta és producte d'una reflexió serena després d'haver valorat el primer any de la nostra relació. Un any que m'ha passat rabent, però no volant, sinó ensopegant aquí i allà, pertot, amb blaus, ferides i fins i tot fractures greus com les que ara em tenen enllitat. Des del primer moment que ens van presentar em vas fer perdre el cap. I gosaria dir que encara no l'he trobat. Visc amb un ai al cor permanent a causa del teu tarannà desballestat. Mai no sé si allò que dius és allò que vols o allò que refuses. I no perquè el teu català no sigui planer i col·loquial, no... En comparació amb d'altres dones de qui m'he enamorat, fins que et vaig conèixer no havia patit uns problemes tan greus de... no sé com expressar-ho amb precisió... de manca d'inferència il·lativa. Malgrat això, t'estimo.

Ara em ve al cap el nostre primer cap de setmana junts a la muntanya, a la vall de Núria, sempre tan joliva! Havent dinat, el llac i l'embarcador. Vestits de senderistes fèiem una parella de postal. Em vas dir: *“De pressa, va, la barqueta, separa-la una mica de la vora, jo remant, i tu fas el pas per pujar de debò i ho fas veure, i amb el mòbil, deixa-me'l, foto!, que estigui una mica distant, mentre véns i vinc cap a...”*. Patatxuf i xaf! Jo vaig fer el pas de debò, sí. Tu vas remar amb una mà, també. Amb l'altra vas intentar la foto i la barca va girar, no sé cap a on. El patatxuf va ser meu i, el xaf, del mòbil amb què m'hauries d'haver fotografiat. Això sí: no podies parar de riure, i vas encomanar l'alegria a tots els que feien cua en espera d'un bot lliure. Mentre rèieu, ningú no m'ajudava a sortir de l'aigua.

Aquests dies, aquí, immobilitzat a l'hospital, he arribat a la conclusió que allò que m'enamora de tu és la sorpresa constant, la novetat permanent que visc al teu costat. Per exemple, en aquelles vacancetes en una pensió costanera. D'acord que havíem begut un pèl massa i que el Sigfrid i la Jènnifer, els teus amics que m'acabaves de presentar, eren una parella pròdiga en amorositat extravertida. A més de besar-se en públic, es palpaven amb ostentació impúdica. Ja enfilàvem el passadís de les habitacions amb sengles ampolles de cava a la mà quan tu vas deixar anar: “¿Entrem

junts i ens compartim i bevem brindant pel nostre amor comú? Pel desig... ¿Celebrem-ho tots quatre com cal...? ¿Fem-ho, sí...?”. Per bé que a la cambra la temperatura era alta, una de les poques coses que recordo és que, deu segons després, l'altra parella ja anava amb una roba interior esquistada. I quan el Sigfrid, tan alt i rialler, et va agafar per les natges i et va alçar tres pams de terra, falcant el teu entreuix en la seva caixa d'eines —que s'havia ampliat de cop i volta—, no ho vaig poder suportar. Què s'havia cregut, el desgraciat! Els dos ulls de vellut em van durar uns vint dies llargs. Wagnerià tot ell, el Sigfrid, a més de voler forjar la llarga espasa per entaforar-la al vostre estoig, amb els dos punys em va martellejar la cara. Que bèstia! Em va reanimar un metge, i tu, la meva estimada Anna Colut, eres allà, tan dolça i riallera com sempre, sadolla del plaer del nostre amor singular.

Podria detallar moltes més anècdotes sinònimes d'un grau d'afecte mutu i recíproc fora mida. Potser la que resumeix millor el motiu que m'ha esperonat a escriure't aquesta carta d'amor és la del pas que em vas obligar a fer per unir les nostres vides per sempre. La casa, la que serà el nostre niuet d'amor, està en construcció, i, a causa de la crisi immobiliària, en procés de subhasta. En vam saltar la tanca per veure-la per dins i et vas fer una carrera a les mitges, pobreta. Com que es feia fosc per moments, anàvem per feina. Sí, l'habitatge ens va fer el pes. Arribat el moment, hi licitàrem a consciència. Llavors et vas entossudir a fer-me una foto a la terrasseta del segon pis, amb el poble a sota. Encara sento les teves paraules: “*A la foto, el poble i el campanar surt, tu a mitges, amor meu, més a la dreta, una mica. No a la teva, sinó a la meva dreta, sí, no, així, un moment, un pas més... Al revés, a la teva esquerra. Ara una altra passa que em tapes, enrere, el campanar tapes, vinga, vinga, enrere una passa, babauet meu*”. Pràcticament ja era negra nit. Ho haig d'admetre: sempre he tingut trastorns de lateralitat. No hi havia barana i no es veia un bou a tres passes. Per amor la vaig fer, la passa que tu em demanaves, i vaig caure daltabaix: catacloc. Tan sols nou metres i mig, i deu són les fractures que tinc al cos. Les més greus: trencament de fèmur dret i de tibia i peroné esquerres...

Ha valgut la pena. La meva estada a l'hospital ha revifat el meu amor per tu. ¿Quina gràcia tindria enamorar-se d'algú que esdevingui un company de camí previsible? Quin avorriment! Això, amb tu, no passa mai. En la nostra passió amorosa, jo t'escolto atentament, et segueixo cegament i, de manera imprevisible, sempre acaba sorgint l'inesperat. Desitjo i em serà grat que per molts anys siguis far i guia inconseqüent del meu destí. T'estimo, Anna Colut!

Jordi Solé Cista

Hospital de Sant Anant Apòdoton, 8 de març de 2015

MOLT BON DIA, REI MEU Oriol Prat Solà

Molt bon dia, rei meu,

Fa temps que tenia ganes de comentar-te quatre coses. Potser ho hauria d'haver fet cara a cara... però confesso que, a banda de no donar-se gairebé mai l'ocasió, és probable que tampoc m'hi hagués vist amb cor. Aniré al gra... Sé que fa temps que em vas al darrere. I no ho deus dissimular gaire, perquè em sembla que ja és *vox populi*. Ja m'ha arribat per tres o quatre bandes diferents! No pateixis... no en faig cas, del que diu la gent; i no em preocupa gens el que pensin, la veritat. Però potser tampoc cal que vagis escampant als quatre vents que somies cada dia amb el cavaller i la seva estaca... No caldria. I més quan saps de sobres que ja fa temps que visc amb la meva parella, i que la meva dama no està per orgues. Si la fas enrabià, te la clavarà! I amb el geni que gasta... I això si no li diu a sa germana, que va sempre amb el garrot al damunt. Quan s'ajunten les dues... són ben capaces d'estomacar-te sense fre!

Encara recordo el dia que em vas explicar que tu ets obert de mires i m'intentaves convèncer perquè tastés el que m'oferies tu. Que segur que m'agradaria, insisties... Que havia de provar-ho, per saber si m'agradava o no. Encara sort que mai et vaig voler fer cas... Em posaves la fruita prohibida al davant, i per si fos poc, em feies obrir la boca perquè em costés menys menjar-me-la! I no només això: fins i tot volies que convencés la dona perquè també ella s'hi avingués... estàs ben guillat! "*En alguns jocs, les escales de colors són invencibles*", deixaves anar com qui no vol la cosa. Quina mania a voler fer dormir la dama al costat d'un cavaller i d'un rei al mateix temps! Sí, ja sé que em diràs que tu saps jocs on tots els reis o tots els cavallers puntuen més que cap altra basa... però ja t'he dit que he estat sempre bastant tradicional, en aquest sentit. Sí, *conservador* que en diries tu. Que "*com més serem, més riurem*", repeties... Estàs fet un autèntic bandarrot! Però m'agrada. Sí, m'agrada que siguis així. M'agrada que hi hagi gent com tu, desenfrenada i una mica esbojarrada, amb aquell punt de disbauxa i llibertinatge que fan que el món sigui una mica més divertit. Sí, tot això m'agrada. M'agrada molt. Estic segur que ens ho podríem passar bé, plegats. Però ja saps que jo he escollit un altre camí. I també m'omple, anar per aquest altre camí. M'hi sento còmode i realitzat. Fins i tot abrigat i protegit. No em veig anant per cap altre, ara mateix.

Fa una pila d'anys que vaig començar a anar rere la meva dona. Molt temps, certament. Probablement el mateix que fa que tu em pressiones a mi, si fa no fa. I això que sembla que no ho hagi deixat de fer mai, eh! Dia sí i dia també. No et pensis que em molesta, tampoc. Al contrari. A tothom li agrada sentir-se estimat. I el que no se't pot negar és la teva incessable constància. Però has de vigilar, perquè si algun dia la meva dona s'hi posa entremig, tots en sortirem escaldats. De fet, crec que ja s'ensuma alguna cosa, també. Justament ahir a la nit em deia que de quin pal anava... Coi, d'espases, com tota la vida, lluitador fins a l'últim dels meus dies. Però noi, ja saps que elles es fixen en tot... i em va retreure que feia dies que, per l'alè, em notava que me n'anava de copes... Ja ho veus, tu! No s'hi val a badar! Si et descuides una mica... t'enxampen!

Qui darrerament em té ben enlluernat és la veïna del davant. Ella sí que és un sol! Ai, la sota d'oros... té el cor robat a mitja baralla, em sembla. Ja és estrany que no t'hagis fixat amb ella! O potser sí que ho has fet... Tot i que a tu t'agrada la gent més guerrillera, oi? Bé, m'estalviaré més especulacions sense sentit... i ho deixo aquí, que ja torno a anar-me'n per les branques.

Una abraçada ben forta, reietó, i a veure si coincidim aviat en alguna partida o altra.

- el cavaller d'espases -

PD: si algun d'aquests dies la meva estimada sota d'espases m'engega a prendre vent, t'ho faré saber, reiet lluitador. ;b

Zona de jocs de l'Ateneu del poble, març de 2015

T'ESTIMA, JOAN Imma Torné Sans

Fa molts anys, quan els trens encara paraven al poble, hi va arribar una família que ningú no esperava.

Era dissabte i les criatures jugàvem al vestíbul de l'estació, buscant un recer del fred que cap vell recordava tan rigorós. Aquell febrer, interminable i míser, vam veure gelar la sèquia i els pardals caure com perdigons, ferits de mort, dels salzes gebrats de la vora del riu.

Els esgarips i grinyols del tren van esquinçar la tarda suspesa en una quietud de malastrugança i vam sortir a l'andana. Amb les mans balbes enceses de penellons i els genolls clapats blaus i vermells com el suc de les mores que als estius collíem, esperàvem el tren que portava notícies i aire nou de l'altra banda del congost.

Del vagó de cua, en van baixar tres ombres a qui cap de nosaltres va saber posar nom, nissaga ni renom. L'home, alt i prim, carregava una maleta de cartró lligada amb dues voltes de cordill. La dona duia un abric engavanyat i un barretet de vellut color cirera. I del braç se li aferrava una nena de cabells daurats i caminar incert que amb ànsia es fregava els ulls amb els punys closos, però no aconseguia despertar-se.

El xiulet assenyalant la partida del tren va espantar la nena que fa fer un esgarip i va començar a plorar sense consol. Traspalsat pel farcell de pena que arrossegava, em vaig apropar al pare que la renyava i vaig preguntar si els podia ser d'ajut. La nena ofegà un sanglot, em va mirar i vaig sentir que el pit m'esclatava en mil estelles. Es van esvanir el fred i les calamitats d'aquell hivern i no vaig tenir més anhel que saber qui era, com es deia, on viuria, i com podria fer per conèixer-la.

T'estimo, Rosa, a força de dia a dia i convivència n'he pogut aprendre. Maldestre com era pels afectes i emocions, que no feien per un home de muntanya en aquells dies, no vas escatimar paciència ni tendresa per ensenyar-me'n. T'estimo et dic i em mires, i a la cara de pergamí solcada hi trobo encara la nena temerosa i desorientada de la tarda gebrada a l'estació. I t'acarono els cabells i en veu molt baixa desfilo records i anècdotes pel gust de revivre'ls i per si una paraula pogués desfer aquest malefici i retornar-te. De cop somrius, i m'empasso el plor de dolor per no espantar-te i la joia m'ennuega perquè penso que sí; em coneixes.

Rosa, t'estimo i sé com sóc d'afortunat que m'estimessis. I agraeixo de ser jo qui ara es veu en aquest tràngol. No puc fingir que no tingui por, però és molt major el terror de deixar-te sola. Sé que l'hora arriba. Gairebé no tinc forces per cuidar-te. I la bèstia que em corrou les entranyes em diu que no està lluny el dia que el dolor i les medicines faran que se m'enterboleixi el cap i també jo navegui a la deriva.

Et dic t'estimo a cau d'orella i et dono a veure l'almívar que t'he preparat per disfressar l'amargor de la metzina. Una, dues, tres cullerades que t'empasses dòcilment. Faig córrer les cortines, els coixins que vas brodar ben apostats al capçal del llit reben el teu pes confiat i lleu. De seguida et venç la son. Ara jo, també dòcil i serè engoliré el xarop, una, dues, tres cullerades. I m'arraularé al teu costat, t'agafaré la mà i atansant-la als llavis et faré la darrera besada mentre torno a l'estació amb la nena d'ulls temerosos i cabells de blat.

T'estima,

Joan

Ai, JÚLIA!

Núria Noguera Colomé

Ai, Júlia!

Si poguessis llegir el que sóc incapaç de dir-te! Sé que no ho podràs fer mai i potser és per això que prefereixo escriure. Ja ho veus, ta mare és covarda. Sí, Júlia, una gallina esplomissada.

En canvi, filla meva, tu ets brava. Ho vas demostrar poc després de néixer, arrencant-te la sonda del nas i respirant tu sola. I ho segueixes sent: a cada ingrés, quan et claven una sageta al braç; prenent verí tres cops al dia per sobreviure; anant a l'escola, una dura ascensió per coronar un cim especial; i xutant la pilota després d'estar absent uns segons. Tu, filla meva, caus, però et tornes a aixecar. T'enfades, sí, i en tens motius. Puta crisi! Tens raó. Perdona si et renyo perquè no m'agrada com parles. Puta és un mot malsonant, però sovint m'oblido que això és ràbia; en el fons, celebro que l'hagis après a escopir.

Quan dorms sembla que t'estimo més i imagino que et llevaràs i tot serà diferent. Però et despertes i res ha canviat.

Júlia, si m'agenollés al teu llit abans que et rendís la son, i t'expliqués tot el que sento i per què de vegades sóc un monstre, t'adormiries sense entendre res de res, segur. Sí, sí, sovint la ràbia també creix dins meu i aleshores tu i jo som monstres estimant-nos a base de cops i crits ferotges. I tu no pots fer-ho d'una altra manera, ho entenc. Però jo sóc mare, la teva mare, i hauria de ser capaç, hauria de ser un exemple de control i de calma per tu. Al contrari, encara no he après a estimar-te, a acceptar les teves limitacions i a celebrar les teves alegries, amb la mateixa intensitat que ho fas tu. Sovint la foscor m'envaeix i no m'agrada el que veig ni el que sento. Tinc por de dormir, em dius, i potser sóc jo qui et faig basarda.

Jo també tinc por, Júlia, però de viure; vols dir que tu no? Vas néixer amb mancances i amb un cervell afectat. Tens epilèpsia i la teva ment no va a l'hora. Ara ho puc dir, no m'escoltes i no em llegiràs mai: **ÉS UNA MERDA!**

Totes dues estem cansades, Júlia, cansades de lluitar. Tu crides, pessigues i estires els cabells. Llençaria la tovallola, te la fotria pel cap quan reacciones així. Em torno egoista; fugiria per no tornar mai més. M'imagino tota una illa per a mi sola. Anhele el que és impossible al teu costat: silenci, llibertat i tot el temps al meu abast. Ai, Júlia! Però no duraria gens jo sola en una illa deserta. Voldria tornar amb tu per ballar, per córrer i per parlar del Barça, la nostra gran afició. T'enyoraria dient-me t'estimo, mami, encara que mami no m'agradi pas. Enyoraria sentir-te cridar que estàs nerviosa i que tens por. Et somiaria omplint fulls en blanc amb lletres inconnexes, preguntant-me com s'escriu pilota, i fent veure que llegeixes un conte. Fins i tot, desitjaria tenir-te a la falda i notar algun pessic d'enuig a la pell. Toleraria les teves llàgrimes salades, el teu desconsol i mal de cap, m'agradaria dutxar-te després d'haver orinat al llit.

I és que, Júlia, encara que t'ho digui poc i sigui un monstre, t'estimo.

QUERIDO MIO
Sònia Santiago Bautista

Querido mío,

Hay noches de vigilia en las que me imagino mi vida sin ti y la zozobra me desvela aún más. Sé que es ley de vida, que los años van pasando, como los trenes, con un recorrido establecido. A mis cuarenta años soy aún incapaz de imaginarme mi mundo sin tu calor. Sé que me adaptaré, sé que la vida seguirá, sé que es un trayecto más, pero también sé que entonces nunca nada será igual.

Me parezco a ti. Y lo celebro cada día. También tengo cosas de mamá, como esa cabezonería que, en los momentos álgidos, reconoces con sólo mirarnos. No creo que sea un defecto, al contrario, gracias a ella he conseguido salir a flote en momentos en los que sólo me podía asir a vosotros.

Soy consciente del privilegio del que gozo de poder compartir mi vida contigo. Se me rompe el corazón cuando veo mendigos de tu edad, cuando oigo testimonios de hombres y mujeres de tu quinta, que habiendo pasado la maldita postguerra (todos coincidís en que fue tanto o más dura que la guerra) ahora, en el largo atardecer, se sienten abandonados a su suerte. Cuánta crueldad.

Para mí, estar contigo es una fiesta. Escuchar tus vivencias rurales me emociona. Aún hoy me sorprende que una persona que no ha pasado por escuela ni universidad, que aprendió a leer y escribir siendo un niño que cuidaba ovejas y que no tenía más bolígrafo y papel que una rama y tierra seca, que tú, con lo básico, sepas mucho más que yo, con mis títulos y diplomas. Dicen que el diablo sabe más por viejo que por diablo, pero yo también me hago vieja, y no alcanzo a tu sabiduría.

Te he visto llorar muy pocas veces. Aquel hombre recto y serio que eras en tu plena juventud, se ha tornado un extremadamente sensible. Recuerdo perfectamente la primera vez que vi lágrimas en tu cara. Yo era una niña. Sonó el teléfono y te dijeron que, a unos cientos de kilómetros, tu madre estaba a punto de despedirse. Volaste a su lado. Recuerdo ese momento como uno de los primeros en los que la infancia, como tu madre, se estaba despidiendo. Los padres no son inmortales. Lo efímero de la vida se manifiesta. Los tiempos de algodones y azúcar se desvanecen.

Hace poco te volví a ver llorar. Nuestra pequeña nació con un corazón frágil. Hubo que coser fuerte sus dos mitades. Hoy, con menos de un año, ese corazón late potente, mueve mares y nos regala oleadas de sonrisas. Nuestra pequeña se parece también a ti: es pura vida. Y tus chicos. Tus chicos también tienen un trocito precioso de tu ser: tu nobleza.

"Si inventas una máquina para viajar a la Luna, me llevaría allí un rebaño de ovejas". Tu pequeño nieto aún se pregunta qué clase de queso te saldría allá

arriba, porque eso le respondiste a su pregunta de por qué ovejas. Eres así, eres tierra, eres pueblo, eres honradez. Eres mi padre y, rozando los ochenta años, vendería mi alma por tenerte a mi lado ochenta siglos más. Si algún día faltas, en las noches de vigilia, imaginaré que estás cuajando leche entre las estrellas.

Eres maravilloso.

Tu hija

Ajuntament de Calafell
Regidoria de Cultura